8 Νοεμβρίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Σύναξις τῶν ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί τῶν λοιπῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστ.: Ἑβρ. β΄ 2-10 – Εὐαγ.: Λουκ. η΄ 41-56.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 14-22 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

Γι' αὐτό ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἐπιμένει ὄχι μόνο στήν ἀπόκτηση καί καλλιέργεια τῆς πίστεως, ἀλλά καί στόν ὀρθό τρόπο ζωῆς· «ἡ πίστη –λέγει– εἶναι μεγάλο καί σωτήριο ἀγαθό, πού χωρίς αὐτή δέν μπορεῖ κανείς νά σωθεῖ ποτέ. Ὅμως, δέν εἶναι σέ θέση νά τό πραγματοποιήσει αὐτό μόνη της, ἀλλά χρειάζεται καί ὁ ὀρθός τρόπος ζωῆς». Στήν περίπτωση τοῦ Ἰαείρου, ἡ ὀρθότητα τοῦ βίου του ἐκφράζεται μέ τήν ὑπακοή στήν ὑπέρλογη προτροπή τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀφοβία, τήν ἐμπιστοσύνη του στόν Κύριο.

Ἡ ὕπαρξη ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, μέ τό φῶς τῆς πίστεως καί τῆς εὐαγγελικῆς διδαχῆς, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ὕπαρξη εἶναι δῶρο, χάρισμα καί εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ διαπίστωση πλημμυρίζει τήν καρδιά του ἀπό εὐγνωμοσύνη καί ἀγάπη πρός τόν Κύριο τῆς Δόξης· ἀπό τήν αἴσθηση ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, χαρίζοντάς του τήν ὄντως ζωή, τήν ἐλπίδα, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀγάπη πρός πάντας, ἀκόμη καί πρός τούς ἐχθρούς, ἡ ὁποία εἶναι πρόγευση ἀθανασίας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

89,5 ἡ ἁγία φωνή στά FM
Παρακολουθῆστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: **www.apostoliki-diakonia.gr**

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 74ον *8 Νοεμβρίου 2026* *ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3832)*

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ὁ Κύριος, ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, μετά τήν θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου τῶν Γαδαρηνῶν, ἐπέστρεψε στήν Γαλιλαία, ὅπου τόν ὑποδέχθηκαν πλήθη ἀνθρώπων. Μεταξύ αὐτῶν τόν περίμενε καί ὁ ἀρχισυνάγωγος, ὁ προϊστάμενος δηλαδή τῆς συναγωγῆς, πού ὀνομαζόταν Ἰάειρος. Μέ πόνο ψυχῆς ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά μεταβεῖ στήν οἰκία του, καθότι ἡ περίπου δωδεκαετής μονάκριβη θυγατέρα του ἦταν ἑτοιμοθάνατη. Καί ἐνῶ πορεύονταν πρός τά ἐκεῖ, τούς γνωστοποιεῖται ὁ θάνατός της. Ὁ Κύριος ἀπευθύνεται στόν πατέρα της καί τοῦ λέγει, «μή φοβᾶσαι, μόνο πίστευε καί θά σωθεῖ»· καί ἀφοῦ ἔφθασε στήν οἰκία, ἔδωσε πάλι τήν ζωή στήν νεαρή θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου, τήν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν.

Ἀπό τόν φόβο στήν πίστη

Τό ἀσύλληπτο γιά τήν ἀνθρώπινη νόηση γεγονός τῆς ἀναστάσεως, ἡ ὑπέρβαση τοῦ θανάτου καί τοῦ φόβου γιά τό ἄγνωστο εἶναι δωρεές πού προσφέρονται ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στόν ἄνθρωπο. Ἡ Ἐκκλησία ἀποδέχεται μέ ἁπλότητα, πίστη καί «ἀφελότητα καρδίας» τίς εὐαγγελικές διηγήσεις περί τῆς ἀναστάσεως νεκρῶν, οἱ ὁποῖες προεικονίζουν τήν Ἀνάσταση τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μᾶς παρέχει τήν βεβαιότητα καί γιά τήν δική μας ἀνάσταση· γιά τήν μετοχή μας στήν αἰώνιο ζωή, στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας «οὐκ ἔσται τέλος».

Ὁ Χριστός ζητάει ἀπό τόν πατέρα τῆς περικοπῆς μας νά μή φοβᾶται, ἐφόσον πιστεύει καί ἐμπιστεύεται τά πάντα σέ Ἐκεῖνον· τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτή τῶν ἀνθρώπων. Ἡ προτροπή τοῦ Κυρίου, «μή φοβοῦ», μᾶς θυμίζει σκηνές ἐμφανίσεως τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ἤ ἁγίων Ἀγγέλων Του στήν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η΄ 41-56)

Ἡ πίστη ὡς προϋπόθεση τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ᾽ οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ἀρνουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις, Τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἥψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ᾽ ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι᾽ ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Παλαιά καί Καινή Διαθήκη. Λόγου χάριν, «μή φοβοῦ» λέγει ὁ Θεός στούς Πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅταν τούς ἀποκαλύπτεται γιά νά ἐξαγγείλει τίς ἐπαγγελίες Του (Γεν. 15,1· 26,24). «Μή φοβεῖσθε» λέει ὁ Χριστός στούς Μαθητές Του, ὅταν ἔντρομοι τόν εἶδαν νά περιπατεῖ ἐπί τῆς θαλάσσης, καί ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ λέγει «μή φοβοῦ» στήν Παρθένο Μαρία στήν Ναζαρέτ, ὅταν τῆς εὐαγγελίζεται ὅτι θά γεννήσει τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ (Λουκ. 1,30). Ὁ Ἰάειρος βίωσε τόν φόβο τοῦ θανάτου, τό μυστήριο τῆς πίστεως καί τήν φανέρωση τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἶδε τήν θυγατέρα του νά ἐπανέρχεται στήν ζωή, μέ τήν ἐξουσία πού ἔχει ὁ Χριστός ἐπί τοῦ θανάτου. Ἑπομένως, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχισυνάγωγος· καί ἀφοῦ ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τόν παρακαλοῦσε νά μεταβεῖ στό σπίτι του, καθότι εἶχε μιά μονάκριβη θυγατέρα, περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦταν ἑτοιμοθάνατη. Καί καθώς προχωροῦσε, τά πλήθη τόν συνέθλιβαν. Μία γυναίκα πού εἶχε αἱμορραγία ἐπί δώδεκα χρόνια καί ἡ ὁποία εἶχε ξοδέψει ὅλη τήν περιουσία της σέ γιατρούς καί δέν μπόρεσε νά θεραπευθεῖ ἀπό κανέναν, πλησίασε ἀπό πίσω καί ἄγγιξε τήν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του, καί ἀμέσως σταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ποιός μέ ἄγγιξε; Ἐνῶ ὅλοι ἀρνοῦνταν, εἶπε ὁ Πέτρος καί αὐτοί πού ἦταν μαζί του· Διδάσκαλε, τά πλήθη σέ συνθλίβουν καί σέ πιέζουν, καί ἐσύ λέγεις, ποιός μέ ἄγγιξε; Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Κάποιος μέ ἄγγιξε· γιατί ἐγώ αἰσθάνθηκα μιά δύναμη πού βγῆκε ἀπό ἐμέ. Ὅταν εἶδε ἡ γυναίκα ὅτι δέν διέφυγε τῆς προσοχῆς του, ἦλθε τρέμοντας, καί ἀφοῦ ἔπεσε στά πόδια του, τοῦ ἐξήγησε μπροστά σέ ὅλο τόν λαό τήν αἰτία γιά τήν ὁποία τόν ἄγγιξε, καί ὅτι ἀμέσως θεραπεύθηκε. Αὐτός τῆς εἶπε: Ἔχε θάρρος, θυγατέρα, ἡ πίστη σου σέ ἔχει σώσει, πήγαινε στήν εἰρήνη. Καί ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμη, ἔρχεται κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου καί εἶπε σέ αὐτόν (τόν ἀρχισυνάγωγο) ὅτι ἡ θυγατέρα σου ἔχει πεθάνει· μήν ταλαιπωρεῖς τόν Διδάσκαλο. Ὅταν τό ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς, ἀποκρίθηκε καί τοῦ εἶπε: Μή φοβᾶσαι, μόνο πίστευε καί θά σωθεῖ. Καί ἀφοῦ ἦλθε στό σπίτι, δέν ἄφησε κανένα νά μπεῖ, παρά μόνο τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη, τόν Ἰάκωβο, τόν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καί τή μητέρα. Ὅλοι ἔκλαιγαν καί τή θρηνολογοῦσαν. Αὐτός εἶπε: Μήν κλαῖτε· δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται. Καί τόν εἰρωνεύονταν, γιατί ἤξεραν ὅτι πέθανε. Αὐτός, ἀφοῦ τούς ἔβγαλε ὅλους ἔξω καί ἔπιασε τό χέρι τοῦ κοριτσιοῦ, φώναξε καί εἶπε: Κορίτσι, σήκω ἐπάνω. Καί ἐπέστρεψε τό πνεῦμα του, καί ἀμέσως σηκώθηκε, ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπε νά τῆς δώσουν νά φάγει. Οἱ δέ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν. Αὐτός τούς εἶπε νά μήν ποῦν σέ κανέναν τό γεγονός.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

στήν ζωή του ἦταν μιά Θεοφάνεια· μιά ἀποκάλυψη περί τοῦ ἐσχάτου νοήματος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, τό ὁποῖο βρίσκεται στό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου, στόν λόγο, στήν Θεότητά Του.

Ἡ πίστη ὡς αὐτοπαράδοση τοῦ ἀνθρώπου στήν θεία ἀγάπη

Ὅσο περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται τόν Θεό, τόσο καί ἀποκτᾶ τήν ἐμπειρία ὅτι ἡ πίστη εἶναι ζωή, αὔξηση, πορεία, ἀλήθεια, πηγή δημιουργικότητας, ἁγιασμοῦ, χάριτος καί φωτισμοῦ. Ἡ πίστη διαμορφώνει κατά Χριστόν τήν ὅλη προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐπιδιώκει νά ζεῖ σύμφωνα μέ τίς ἅγιες εὐαγγελικές ἐντολές, τίς ὁποῖες θεωρεῖ ὡς τό ὕψιστο κριτήριο τῆς συνειδήσεώς του.